

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 16/2020
16.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бисерке Живановић, Божидара Вујичића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Дарко Гавриловић адвокат из ..., против туженог Града Вршца, чији је законски заступник Градско правобранилаштво Града Вршца, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 2041/19 од 01.10.2019. године, у седници већа одржаној 16.01.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 2041/19 од 01.10.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 2041/19 од 01.10.2019. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви парничних странака за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П 143/19 од 03.07.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор туженог апсолутне ненадлежности тог суда. Ставом другим изреке је делимично усвојен тужбени захтев тужиље, па је обавезан тужени да јој на име стицања без основа исплати назначене износе у том ставу изреке са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног износа па до исплате. Ставом трећим изреке је обавезан тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у досуђеном износу са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до коначне исплате, а ставом четвртим изреке је одбијен захтев тужиље у делу потраживања законске затезне камате на досуђени износ трошкова парничног поступка почев од дана пресуђења до дана извршности пресуде, те је тужиља ослобођена обавезе плаћања судске таксе у овој парници.

Виши суд у Панчеву је пресудом Гж 2041/19 до 01.10.2019. године, жалбу туженог одбио као делимично неосновану а као делимично основану усвојио и првостепену пресуду потврдио у првом ставу изреке, у којем је одбијен приговор

апсолутне ненадлежности првостепеног суда, а преиначио у другом ставу изреке тако што је као неоснован одбио тужбени захтев тужиље за исплату тражених износа на име стицања без основа са законском затезном каматом и преиначио у ставу трећем изреке првостепене пресуде тако што је обавезао тужиљу да туженом накнади трошкове парничног поступка у досуђеном износу са законском затезном каматом од дана извршности па до исплате, те је обавезао тужиљу да туженом накнади трошкове жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилја је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права на основу члана 404. ЗПП.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиље.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11... 55/2014), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП. По оцени ревизијског суда нема потребе за новим тумачењем права, што је у складу са ставом израженим у одлуци Уставног суда I Уо 641/14 од 01.12.2016. године и правним дејством одлука Уставног суда у смислу одредаба члана 62. у вези члана 59. Закона о Уставном суду, будући да одлука Уставног суда има правно дејство од дана њеног објављивања у "Службеном гласнику Републике Србије", а Уставни суд није одредио начин отклањања последица насталог применом општег акта који није у сагласности са Уставом или законом.

Осим тога, Уставни суд је у својој одлуци Уж 8199/2018 од 18.11.2018. године изразио становиште да је правно дејство *ex tunc* утврђујуће одлуке Уставног суда, донето у поступку оцене уставности и/или законитости општег акта, могуће успоставити само по основу члана 61. став 1. Закона о Уставном суду, а што у конкретном случају није учињено, због чега је уставноправно неприхватљиво становиште о испуњености услова за примену института стицања без основа из члана 210. став 2. ЗОО, као и успостављање одговорности туженог по основу члана 172. став 1. ЗОО.

У конкретном случају ради се о спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП у коме није дозвољена ревизија по члану 479. став 6. ЗПП, па нема места ни примени одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Туженом нису досуђени трошкови одговора на ревизију јер нису били нужни ни неопходни за вођење парнице на основу члана 154. став 1. ЗПП, а тужиљи сходно успеху у спору на основу члана 153. став 2. ЗПП (став 3. изреке).

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић